

Το Σύμβολο της Πίστεως μας

	ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΔΟΣΗ
1. Πιστεύω εις ένα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητήν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων.	Πιστεύω, ως ορθόδοξος Χριστιανός, σε έναν Θεό, Πατέρα, Κυρίαρχο του παντός, που δημιούργησε από το μηδέν και με απόλυτη ελευθερία και αγάπη τον ουρανό και τη γη. Δημιούργησε, δηλαδή, τόσο τον ορατό και υλικό, όσο και τον αόρατο και πνευματικό κόσμο.
2. Και εις ένα Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον Υιόν του Θεού τον μονογενή, τον εκ του Πατρός γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων· Φως εκ Φωτός, Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού, γεννηθέντα, ου ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί, δι' ου τα πάντα εγένετο.	Πιστεύω και σ' έναν Κύριο, τον Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό, που είναι ο μονογενής Υιός του Θεού Πατέρα και Γεννήθηκε απ' Αυτόν προαιωνίως. Είναι φως, όπως και ο Πατέρας Του. Είναι αληθινός Θεός, επειδή γεννήθηκε από τον αληθινό Θεό. Ο Υιός δεν είναι δημιούργημα ή κτίσμα του Θεού, όπως πίστευαν διάφοροι αιρετικοί, αλλά έχει την ίδια Θεία ουσία με τον Πατέρα (είναι «ομοούσιος») και τα πάντα δημιουργήθηκαν δια του Υιού.
3. Τον δι' ημάς τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος αγίου και Μαρίας της Παρθένου και ενανθρωπήσαντα.	Ο Υιός του Θεού, για τη δική μας σωτηρία, κατέβηκε από την ουράνια δόξα Του στη γη και έλαβε σάρκα, όμοια με τη δική μας, από την Παρθένο Μαρία με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Έγινε δηλαδή άνθρωπος όμοιος σε όλα μ' εμάς, εκτός από την αμαρτία και έζησε σε συγκεκριμένο χρόνο πάνω στη γη.
4. Σταυρωθέντα τε υπέρ ημών επί Ποντίου Πιλάτου και παθόντα και ταφέντα.	Σταυρώθηκε, έπαθε και τάφηκε για μας, όταν ρωμαίος επίτροπος της Ιουδαίας ήταν ο Πόντιος Πιλάτος.
5. Και αναστάντα τη τρίτη ημέρα κατά τας Γραφάς.	Και αναστήθηκε, σύμφωνα με την Αγία Γραφή, την τρίτη ημέρα από τον τάφο, ενώ ήταν νεκρός.
6. Και ανελθόντα εις τους ουραμούς και καθεζόμενον εκ δεξιών του Πατρός.	Μετά την Ανάστασή Του ανέβηκε στον ουρανό με τη δύναμη που είχε ως Θεός, δοξάζοντας έτσι την ανθρώπινη φύση. Ανέβηκε και κάθισε στα δεξιά του Πατέρα Του.
7. Και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς· ου της βασιλείας ουκ έσται τέλος.	Θα έρθει και πάλι στον κόσμο με δόξα, σε χρόνο που τον γνωρίζει μόνο ο Θεός, για να κρίνει τους ζωντανούς και τους νεκρούς. Και η Βασιλεία Του δεν θα έχει τέλος.
8. Και εις το Πνεύμα το άγιον, το κύριον, το ζωοποιόν, το εκ του Πατρός εκπορευόμενον, το συν Πατρί και Υιό συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζόμενον, το λάλησαν δια των προφητών.	Πιστεύω και στο Άγιο Πνεύμα, το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, που έχει κυριότητα και εξουσία. Ζωοποιεί όλη την κτίση και εκπορεύεται από τον Πατέρα. Είναι ομοούσιο με τον Πατέρα και τον Υιό. Προσκυνείται και δοξάζεται ισότιμα μαζί Του. Καθοδήγησε τους Προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, που προείπαν για τον ερχομό του Σωτήρα.
9. Εις μίαν, αγίαν, καθολικήν και αποστολικήν Εκκλησίαν.	Πιστεύω και στην Εκκλησία. Είναι μία, επειδή μία είναι η κεφαλή της, ο Χριστός και μία η πίστη εκείνων που μετέχουν στη ζωή της. Είναι αγία, χωρισμένη από κάθε αμαρτία. Είναι καθολική, επειδή κατέχει όλη την αλήθεια και θέλει να συμπεριλάβει όλους τους ανθρώπους. Είναι αποστολική, επειδή διατηρεί ανόθευτη τη διδασκαλία των Αποστόλων και επειδή οι επίσκοποι που την ποιμαίνουν είναι διάδοχοι εκείνων.
10. Ομολογώ εν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών.	Ομολογώ ένα βάπτισμα στο όνομα της Αγίας Τριάδος. Μ' αυτό αρχίζουμε την καινούρια ζωή μέσα στην Εκκλησία. Με αυτό συγχωρείται το προπατορικό αμάρτημα.
11. Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών.	Πιστεύω και περιμένω την κοινή ανάσταση όλων των νεκρών. Θα αναστηθεί κάθε σώμα για να ενωθεί με την αθάνατη ψυχή του. Η ανάσταση όλων θα γίνει με τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου.
12. Και ζωήν του μέλλοντος αιώνος. Αμήν.	Προσδοκώ ότι, μετά την ανάσταση και την τελική κρίση όλων των ανθρώπων από τον Χριστό, θα αξιωθώ να απολαύσω την αιώνια ζωή, μαζί με όλους τους αγίους. Αμήν.

Όσα φέρνει ο Υπολογιστής!

- Βαριά η ζωή σου, γέροντά μου· θέλω κι εγώ να σωθώ, δεν υπάρχει άλλος δρόμος;

- Πιο βολικός; έκαμε ό ασκητής και χαμογέλασε με συμπόνια.

- Πιο ανθρώπινος, γέροντά μου. - Ένας μονάχα δρόμος. - Πώς τον λεν;

- Ανήφορο· ν' ανεβαίνεις ένα σκαλί· από το χορτασμό στην πείνα, από τον ξεδιψασμό στη δίψα, από τη χαρά στον πόνο· στην κορφή της πείνας, της δίψας, του πόνου κάθετα ο Θεός. Στην κορφή της καλοπέρασης κάθετα ό Διάβολος· διάλεξε.

- Είμαι ακόμα νέος· καλή 'ναι η γης, έχω καιρό να διαλέξω.

Άπλωσε ο ασκητής τα πέντε, κόκαλα του χεριού του, άγγιξε το γόνατό μου, με σκούντηξε: - Ξύπνα, παιδί μου, ξύπνα, πριν σε ξυπνήσει ο Χάρος. Ανατρίχιασα.

- Είμαι νέος, ξανάπα για να κάμω κουράγιο.

- Ο Χάρος αγαπάει τους νέους· η Κόλαση αγαπάει τους νέους· η ζωή 'ναι ένα μικρό κεράκι αναμμένο, εύκολα σβήνει, έχει το νου σου, ξύπνα! Σώπασε μια στιγμή, και σε λίγο: - Είσαι έτοιμος; μου κάνει.

Αγανάκτηση με κυρίεψε και πείσμα. - Όχι! φώναξα.

- Αυθάδεια της νιότης! Το λες και κανχέσαι, μη φωνάζεις· δε φοβάσαι;

- Ποιος δε φοβάται; Φοβούμαι. Κι ελόγου σου, πάτερ άγιε, δε φοβάσαι; Πείνασες, δίψασες, πόνεσες, κοντεύει να φτάσεις στην κορφή της σκάλας, φάνηκε η πόρτα της Παράδεισος· μα θ' ανοίξει η πόρτα αυτή να μπει; θ' ανοίξει; είσαι σίγουρος; Δυο δάκρυα κύλησαν από τις κόγχες των ματιών του· αναστέναξε· και σε λίγο:

- Είμαι σίγουρος για την καλοσύνη του Θεού· αυτή νικάει και συχωρνάει τις αμαρτίες του ανθρώπου.

- Κι εγώ είμαι σίγουρος για την καλοσύνη του Θεού· αυτή λοιπόν μπορεί να συχωρέσει και την αυθάδεια της νιότης. - Αλίμονο να κρεμόμαστε μονάχα από την καλοσύνη του Θεού· η κακία τότε κι η αρετή θα μπαίνουν αγκαλιασμένες στην Παράδεισο. - Δεν είναι, θαρρείς, γέροντά μου, η καλοσύνη του Θεού τόσο μεγάλη;

Κι ως το 'πα, άστραψε στο νου μου ο ανόσιος, μπορεί, μα, ποιος ξέρει, μπορεί ο τρισάγιος στοχασμός, πως θα 'ρθει καιρός της τέλειας λύτρωσης, της τέλειας φίλιωσης, θα σβήσουν οι φωτιές της Κόλασης, κι ο Άσωτος Υιός, ο Σατανάς, θ' ανέβει στον ουρανό, θα φιλήσει το χέρι του Πατέρα και δάκρυα θα κυλήσουν από τα μάτια του: «Ημαρτον!» θα φωνάζει, κι ο Πατέρας θ' ανοίξει την αγκάλη του: «Καλώς ήρθες» θα του πει «καλώς ήρθες, γιε μου· συχώρεσέ με που σε τυράνησα τόσο πολύ!».

Μα δεν τόλμησα να ξεστομίσω το στοχασμό μου· πήρα ένα πλάγιο μονοπάτι να του το πω.

— Έχω ακουστά, γέροντά μου, πως ένας άγιος, δε θυμάμαι τώρα ποιός, δεν μπορούσε να βρει ανάπαυση στην Παράδεισο. Άκουσε ο Θεός τους στεναγμούς του, τον κάλεσε: «Τί έχεις κι αναστενάζεις;» τον ρώτησε: «δεν είσαι ευτυχής; —Πώς να 'μαι ευτυχής, Κύριε;» του αποκρίθηκε ό άγιος. Στη μέση - μέση της Παράδεισος ένα συντριβάνι και κλαίει. —Τί συντριβάνι; —Τα δάκρυα των κολασμένων».

Ο ασκητής έκαμε το σημάδι του σταυρού, τα χέρια του έτρεμαν.

- Ποιος είσαι; έκαμε με φωνή ξεψυχισμένη· ύπαγε οπίσω μου, Σατανά!

Έκαμε πάλι το σταυρό του τρεις φορές, έφτυσε στον αέρα:

- Ύπαγε οπίσω μου, Σατανά, ξανάπε, κι η φωνή του τώρα είχε στερεώσει.

Άγγιξα το γόνατό του που γυάλιζε γυμνό στο μεσόφωτο· το χέρι μου πάγωσε.

- Γέροντά μου, του κάνω, δεν ήρθα εδώ να σε πειράξω, δεν είμαι ο Πειρασμός· είμαι ένας νέος που θέλει να πιστέψει απλοϊκά, χωρίς να ρωτάει, όπως πίστευε ο παππούς μου ο χωριάτης· θέλω, μα δεν μπορώ.

- Αλίμονό σου, αλίμονό σου, δυστυχισμένε· το μυαλό θα σε φάει, το εγώ θα σε φάει. Ο αρχάγγελος Εωσφόρος, που εσύ υπερασπίζεσαι και θες να τον σώσεις, ξέρεις πότε γκρεμίστηκε στην Κόλαση; Όταν στράφηκε στο Θεό κι είπε: Εγώ. Ναι ναι, άκου, νεαρέ, και βαλ' το καλά στο νου σου: Ένα μονάχα πράμα κολάζεται στην Κόλαση, το εγώ. Το εγώ, ανάθεμά το!

(συνεχίζεται)

